

ABRAHAM EN DIE STERRE

(Genesis 15:1-6)

Volg [hierdie skakel](#) om na die verhaal van *Abraham en die sterre* te **luister**.

Hier volg die storie van *Abraham en die sterre* as jy wil **saamlees**:

Daar is 'n ou man wat onder 'n boom sit.
Die boom staan langs 'n grondpad. Die
man se baard is wit. Sy hande is vol plooie.
En hy kyk na die pad. Hy kyk lank na die
pad.

Sy naam is Abraham.

En Abraham wag al baie, baie lank vir iets.

Maar voor ek jou vertel waarvoor hy wag,
moet jy eers weet hoe alles begin het.

Baie jare gelede het Abraham in 'n plek
gebly wat Haran genoem is. Hy en sy vrou
Sara. Hulle het 'n lekker huis gehad. Bure.
Skape. Familie. Alles wat 'n mens nodig
het.

En toe, op 'n dag, het God met Abraham
gepraat.
God het gesê: "Abraham, pak jou goed. Jy
moet trek."

"Trek?" het Abraham gevra. "Waarheen?"

"Ek sal jou wys."

Nou, dit is nie juis duidelike
padaanwysings nie. Sê nou maar net jou
ma of iemand sê vir jou "loop nou" en jy
vra "waarheen" en sy sê "ek sal jou wys."
Hoe sal dit vir jou voel?

Maar dit het Abraham nie gekeer nie.
Abraham het vir Sara gesê: "Pak op. Ons
trek."

"Waarheen?" het Sara gevra.

“Ek weet nie.”

Sara het hom lank aangekyk. Maar sy het toe ook haar goed gepak.

God het ook iets anders vir Abraham gesê. God het gesê: “Abraham, Ek gaan jou seën. Jy sal ’n groot, groot familie hê. So baie kinders en kleinkinders, dat dit ’n hele nasie sal word.”

En Abraham het geglo.

So het Abraham en Sara getrek. Met kamele en skape en tente en potte en panne en alles wat hulle het.

Het jy al ’n kameel mooi van naby bekyk? Hulle is snaakse diere. Hulle het groot, plat voete en lang nekke. As hulle vir jou kyk, lyk dit altyd asof hulle eintlik graag iewers anders wou gewees het.

En hulle spoeg. Dis waar. As ’n kameel nie lus is om te stap nie, dan spoeg hy sommer vir jou. Nat en taai!

Abraham se kamele het baie gespoeg.

Maar hulle het uiteindelik by ’n plek gekom waar hulle besluit het om te bly. Dit was maar klipperig. Hier en daar ’n klein stroompie, hier en daar ’n olyfboom. Hulle moes eintlik maar aanhou rondtrek, sodat hulle skape en kamele genoeg kos kon kry.

En Abraham en Sara het soms gewonder: was dit nou die wonderlike plek waarheen God hulle gestuur het? Is dit nou waar al die beloftes waar sou word?

En toe wag hulle. Daar in die klipperige, droë veld.

Hulle het geleer om die land te ken. Hulle het vriende gemaak. Hulle skape het meer skape gekry.

Maar die een ding waarvoor hulle gewag het, die baba, die kinders, die familie, daardie een ding het nie gebeur nie.

’n Jaar het verbygegaan.

Nog ’n jaar.

Nog één.

Abraham het stadig ouer geword. Sy baard het grys geword. Sara se hare het grys geword. Hulle rûe het so ’n bietjie begin krom raak, soos ou mense se rûe maar maak.

En nog steeds: geen baba nie.

Maar vandag, die dag waarvan ek jou wil vertel, sit Abraham onder sy boom. Hy kyk na die pad. En hy is móég.

Sara kom uit die tent uit met ’n bakkie water.

“My man!” sê sy. “Jy sit al weer en peins.”

“Ek peins nie.”

“Jy peins.”

“Ek dink net ’n bietjie.”

“Dis dieselfde ding.”

Abraham sug. “Sara, hoe lank is ons nou al hier?”

Sara skud haar kop. “Abraham, moenie weer daaroor dink nie.”

“Maar God het gesê dat...”

“Ek weet wat God gesê het.”

“Maar waar is die familie? Waar is al die kinders? Ons is oud, Sara. Ons is baie oud. Ek het nie eers een kind nie. Nie één nie. Hier is niks vir ons nie.”

Sara gaan sit langs hom. Sy sê niks nie. Sy sit net haar hand op syne. Hulle kyk hoe die son sak en hoe alles donker word.

’n Kameel brom in die verte.

“Miskien,” fluister Abraham, “miskien het ek dit net verbeel. Miskien het God nooit...”

Maar net toe hoor Abraham sy naam.

“Abraham.”

Dis nie Sara nie. Dis nie 'n kameel nie. Dis dáárdie stem. Die stem wat hy lank gelede in Haran gehoor het. Die stem wat vir hom gesê het om te trek.

God.

“Abraham, moenie bang wees nie.”

Abraham se oë raak vol trane. Hy staan op onder sy boom. “Here, hoe kan ek nie bang wees nie? Ek het géén kind nie. U het beloof, maar”

En toe sê God iets vreemd.

God sê: “Kom staan in die oopte. Kyk op.”

Abraham stap onder die boom uit. Dit is windstil en sy vel voel al koelerig. Dan kyk hy op.

Hy sien hulle!

Sterre.

Maar nie sommer 'n paar sterre nie. Sóveel sterre! Van die een kant van die hemel tot by die ander kant. Helder sterre en sagte sterre en klein sterretjies en groot sterre. Meer sterre as wat jy nog ooit gesien het. Party flonker en ander kan jy amper nie raaksien nie.

En God sê: “Abraham. Tel hulle.”

“Tel hulle?”

“Ja. Tel die sterre, as jy kan.”

Abraham probeer. Hy probeer regtig. Een, twee, drie, vier...

Maar elke keer as hy na een ster kyk, sien hy nog tien ander. En dan twintig. En dan

honderd. Sy oë beweeg oor die hele hemel en dit is net te veel. Net te veel. Waar het hy nou weer begin? Waar trek hy nou met die tellery?

“Só baie sal jou familie wees, Abraham. So baie,” sê God.

Abraham staan daar. Met sy wit baard en sy ou hande en sy trane. En hy hou aan kyk na al daardie sterre.

En hy glo.

Hy weet nie hoe nie. Hy weet nie van wanneer af nie. Maar hy glo. Eintlik nog die hele tyd, besef hy.

Weet jy wat?

Abraham en Sara het nóg 'n lang tyd gewag na daardie aand. 'n Lang, lang tyd.

Maar baie jare later was daar toe 'n baba. 'n Regte, lewende baba, in Sara se arms. En hulle het hom Isak genoem. Dit beteken “hy wat lag.”

Maar daardie storie is 'n hele volgende storie. Vir 'n ander dag.

Vandag se storie eindig hier. Met 'n ou oom en 'n ou tannie onder die sterre. Wat na hulle opkyk. En glo.

Volgende keer, as jy saans buite is, en die lug is donker, en die sterre kom uit een vir een, kyk dan op. Probeer hulle tel. Jy sal sien dit werk nie. Daar is net te veel.

En dan kan jy onthou: lank, lank gelede het 'n ou man ook daar gestaan en opgekyk. En hy het ook nie geweet hoe of wanneer nie. Maar hy het geglo.

Vir ouerharte

Dié verhaal kom uit Genesis 15:1–6. Dit is 'n stille, diep oomblik in Abraham se verhaal. Hy het reeds God se roepstem gehoor en hy het reeds in gehoorsaamheid getrek. Maar nou sit hy met 'n groot seer: God het van 'n groot nageslag gepraat (Gen 12:2; 13:16; 15:5) en steeds het hy geen kind nie. Juis daar, in sy teleurstelling en onsekerheid praat God weer met hom: “Moenie bang wees nie.” God belowe nie net beskerming nie, maar ook dat Abraham se eie kind sy erfgenaam sal wees. Dan neem God hom buitentoe en wys vir hom die sterre. Die boodskap is eenvoudig en groot: **God se belofte is groter as Abraham se ouderdom, groter as sy twyfel en groter as wat hy kan sien**. Abraham verstaan nog nie hoe nie, maar hy vertrou God. Hierdie gedeelte leer ons dat geloof dikwels begin waar antwoorde nog nie sigbaar is nie.

Wat hierdie storie vir kinders wys

- God sien mense se bang en hartseer raak en praat juis daar met hulle.
- God se beloftes is groter as wat ons oë kan sien.
- Geloof beteken om God te vertrou, selfs wanneer jy nog wag.

Gesels met jou kind

Jy kan eenvoudig saam wonder:

- Hoekom dink jy was Abraham daardie aand hartseer?
- Hoe sou jy gevoel het as God vir jou sê jy moet die sterre probeer tel?
- Is daar iets waarvoor jy nou lank wag?
- Wat beteken dit om God te vertrou al weet jy nog nie hoe alles gaan uitwerk nie?

'n Dieper gedagte vir ouers

Kinders hoor hierdie storie maklik as 'n mooi verhaal oor sterre, maar onder die mooi beeld lê iets baie menslik: **Abraham is moeg gewag**. Hy bring nie 'n netjiese, gelowige antwoord na God toe nie. Hy bring sy leegte. Sy vraag. Sy teleurstelling. En dit is juis daar waar God hom ontmoet. Dit help ouers baie, want ons kinders moet nie net leer dat geloof altyd seker en sterk voel nie. Hulle mag ook leer dat geloof soms beteken om met oop hande en oop vrae voor God te staan. Genesis 15 wys dat geloof nie beteken Abraham het alles verstaan nie. Dit beteken **hy het God ernstig opgeneem**. Vir 'n kind is dit 'n kosbare begin van geloof: ek hoef nie alles te weet om op God te vertrou nie. As jou kind vra: “Maar hoekom moes Abraham so lank wag?” kan jy sê: “Ek weet nie altyd hoekom wagtye lank is nie, maar ek weet God het Abraham nie vergeet nie.” Dit is dikwels ook die troos wat ouers self nodig het.

